

Trapių daiktų prigimtis

ROMANAS

Nuostabi istorija apie ištvėrę ir moterų draugystės galią.

Marie Benedict

SUSAN MEISSNER

baltos lankos

Susan Meissner

Trapių daiktų prigimtis

romanas

Iš anglų kalbos vertė Rita Vidugirienė

baltos lankos

**PONIOS SOFI HOKING APKLAUSA
ATLIKO EMBROUZAS LOGANAS, JAV MARŠALO
PAVADUOTOJAS
BYLOS NUMERIS 069308
Oficiali stenograma**

**San Fransiskas, JAV
1906 m. lapkričio 6 d.**

KLAUSIMAS: Dar kartą dėkoju, kad atėjote. Prašyčiau protokolui nurodyti savo vardą ir pavardę, amžių, gimimo datą ir miestą, kuriame gimėte.

ATSAKYMAS: Sofi Veilen-Hoking. 1884 metų rugpjūčio 24 diena. Donachadi, Dauno grafystė, Airija. Man dvidešimt dveji.

KLAUSIMAS: Veilen – jūsų mergautinė pavardė, tiesa?

ATSAKYMAS: Taip.

KLAUSIMAS: Dėkui. O dabar, jeigu jūs nieko prieš, turiu keletą klausimų protokolui, nes mudu iki šiol neturėjome progos pasikalbėti. Emigravote iš Airijos į Jungtines

Valstijas 1903 metais ir pirmuosius dvejus metus šioje šalyje praleidote Žemutiniame Manhatane, Niujorke. Tai tiesa?

ATSAKYMAS: Taip. Beveik dvejus pirmuosius metus. Ne pilnus dvejus.

KLAUSIMAS: Tad jums buvo devyniolika, kai emigravote?

ATSAKYMAS: Taip. Bet kodėl mudu su jumis nesikalbėjome anksčiau? Ar tas kitas detektyvas perkeltas kitur?

KLAUSIMAS: Ne, detektyvas Morisas vis dar tiria šią bylą. Aš prie jos priskirtas neseniai. Esu maršalo pavaduotojas.

ATSAKYMAS: Nežinau, ką tai reiškia, sere.

KLAUSIMAS: Jungtinių Valstijų maršalai tarnauja federalinio, ne vietinio lygmens teisėsaugos tarnybose.

ATSAKYMAS: O. Vadinasi... jūs taip pat esate detektyvas?

KLAUSIMAS: Taip, aš tiriu federalinius nusikaltimus. Ar galėtume tęsti?

ATSAKYMAS: Taip.

KLAUSIMAS: Ar galite man patvirtinti, kad ištekėjote už Martino Hokingo 1905 metų kovo 10 dieną čia, San Fransisko teismo rūmuose?

ATSAKYMAS: Taip. Taip ir buvo. Ar turite žinių apie mano vyrą? Ar todėl mane pasikvietėte?

KLAUSIMAS: Galbūt. Ir vėlgi protokolui: ar pranešėte apie savo vyro Martino Hokingo dingimą praėjus šešioms savaitėms po šių metų balandžio 18 dieną įvykusio žemės drebėjimo?

ATSAKYMAS: Taip.

KLAUSIMAS: Ar galite paaiškinti, kodėl laukėte šešias savaites ir tik tada pranešėte policijai, kad dingo jūsų vyras?

ATSAKYMAS: Jis keliauja darbo reikalais. Iš pradžių nebuvau įsitikinusi, kad dingo.

KLAUSIMAS: Anksčiau teigėte, kad prasidėjus žemės drebėjimui kartu su podukra Katarina Hoking kone per kelias minutes pabėgote iš savo namų Polko gatvėje. Tai tiesa?

ATSAKYMAS: Taip.

KLAUSIMAS: Kai bėgote, namas Polko gatvėje dar stovėjo?

ATSAKYMAS: Jis... Viduje viskas buvo suniokota, subyrėję į šipulius, kaminas nukritęs, bet taip, namas dar stovėjo.

KLAUSIMAS: O kai grįžote po šešių savaitių, ar jis dar stovėjo?

ATSAKYMAS: Aš jau esu tai sakiusi policijai. Jis sudegė. Sudegė visi namai gatvėje. Mūsų kvartale supleškėjo visi iki vieno. Atleiskite, pone, bet ar nežinote, kas nutiko šiame mieste? Ar nesidairėte aplinkui?

KLAUSIMAS: Užtikrinu jus, esu čia ne tam, kad pasišaipyčiau, jog praradote namus, ponias Hoking. Tik bandau nustatyti

faktus protokolui. *Savo* protokolui. Ir atleiskite, kad užduodu klausimus, į kuriuos jau atsakinėjote. Bet privalau to paklausti. Grįžote namo praėjus šešioms savaitėms po žemės drebėjimo ir pamatėte, kad jie sudegė. Iš jų nieko nebuvo likę?

ATSAKYMAS: Vien pelenai.

KLAUSIMAS: Ir tikrai nežinote, ar ponas Hokingas buvo grįžęs į namus po žemės drebėjimo, dar prieš jam sudegant?

ATSAKYMAS: Kaip galėčiau? Juk ten manęs nebuvo.

KLAUSIMAS: Aišku. Gal galėtume grįžti į tą dieną, kai įvyko žemės drebėjimas? Sakėte, kad judvi su Katarina nusigavote į pabėgėlių stovyklą Aukso Vartų parke, kai prasi-dėjo gaisrai. Ar gerai supratau?

ATSAKYMAS: Taip.

KLAUSIMAS: Ir per keturias dienas, kurias praleidote pabėgėlių stovykloje, nieko negirdėjote apie savo vyrą, tiesa? Jis ten jūsų nesusirado?

ATSAKYMAS: Ne, kaip jau minėjau, buvo iškeliavęs verslo reikalais. Jis iš to pragyvena.

KLAUSIMAS: Taigi, kad būtų aišku: jūsų vyras išvyko verslo reikalais prieš žemės drebėjimą ir nuo tada su juo neturėjote jokio ryšio?

ATSAKYMAS: Jokio. Ar turite kokių nors naujų žinių apie jo buvimo vietą? Turbūt turiu teisę tai žinoti.

KLAUSIMAS: Taip, ko gero, turiu šiokių tokių naujienų. Bet nesu tikras, kad ši informacija atitinka tai, ką jau žinome. Štai kodėl man reikia dar kartą patikrinti kai kurias jūsų pateiktas detales iš pradinio tyrimo apie jo dingimą, kad įsitikinčiau, ar tai, ką neseniai sužinojau, sutampa su anksčiau praneštomis detalėmis. Galime tęsti?

ATSAKYMAS: Jeigu tai padės jums surasti mano vyrą, žinoma.

KLAUSIMAS: Dėkui. Taigi, protokolui: jūs ištekėjote už Martino Hokingo tą pačią dieną, kai su juo susipažinote, tiesa?

ATSAKYMAS: Taip.

KLAUSIMAS: Ar galite paaiškinti, kodėl taip pasielgėte?

ATSAKYMAS: Kodėl pasielgiau kaip?

KLAUSIMAS: Ištekėjote už pono Hokingo tą pačią dieną, kai susipažinote.

ATSAKYMAS: Ar tai prieštarauja įstatymams – susituokti su žmogumi, su kuriuo ką tik susipažinai?

KLAUSIMAS: Tikrai ne. Man tiesiog smalsu.

ATSAKYMAS: Aš ištekėjau už Martino, nes jis manęs to paprašė.

KLAUSIMAS: Atsiliepėte į skelbimą, kurį jis patalpino „New York Times“? Rašė, kad ieško žmonos ir motinos dukrai.

Skelbėsi esąs našlys, auginantis mažametį vaiką. Ar teisingai supratau?

ATSAKYMAS: Taip.

KLAUSIMAS: Ir tada nukeliavote iš Niujorko į San Fransiską ir už jo ištekėjote, nors iki tol nebuvote vienas kito matę?

ATSAKYMAS: Taip.

KLAUSIMAS: Nes?..

ATSAKYMAS: Nes kas?

KLAUSIMAS: Ponia Hoking, ar atsisakote paaiškinti, kodėl ištekėjote už vyro, su kuriuo ką tik susipažinote?

ATSAKYMAS: Neatsisakau to daryti, sere. Ištekėjau už jo, nes norėjau.

1905 m. kovas

Stovėdama prie kelto turėklų ir žvelgdama į San Fransisko horizontą matau, kaip saulė sklaidosi tarytum koks burtas. Diena pasibaigs džiūgavimu. *Džiūgavimas*. Būtent šį žodį šįryt pasirinkau iš Tė žodžių knygelės ir nuo pat pusryčių mielai jį vartoju. Mano tėvas rašė, kad širdis *džiūgauja* tada, kai jau tiesi, tarsi pagaliau turėtum viską, ko visada troškai, – toks esi laimingas. Man patinka, kaip šis žodis ritasi nuo liežuvio, kai jį tariu. Noriu tikėti, kad diena baigsis džiūgavimo gaida. Tikiuosi.

Dauguma kelto keleivių nesėdi denyje ir nestebi, kaip auksinė saulė vyniojasi į vakarinį dangaus skliautą. Jie sutūpę viduje, toliau nuo gūsingo vėjo, bet aš nenoriu tūnoti uždaroje patalpoje po šešių ilgų dienų, praleistų traukinyje.

Užsimerkiu ir svaigus vandenyno aromatas lyg sapne nuskraidina mane į senelės namelį Donachadi miestelyje prie skalūninės Airijos jūros. Mintyse regiu namą, koks jis atrodė, kai buvau maža, kai gyvenimas atrodė toks paprastas. Matau, kaip senelė savo virtuvėlėje ruošia man cukrumi pasaldintą arbatą, o švelnus pajūrio brizas kutena nėrinuotas užuolaidas, kurias ji pasiuvo iš savo vestuvinės suknelės, praėjus dviem dienoms po santuokos su mano anglikonu seneliu. Ant virtuvinio stalo,

dailioje lėkštelėje, išdėlioti dar šilti, tik ką iš orkaitės ištraukti smėliniai sausainiai. Senelė niūniuoja seną gėlų melodiją.

Bet ne.

Pernelyg ilgai buvau nugrimzdusi į apmąstymus apie tai, ką padaryčiau, kad grįžčiau į senelės virtuvę, ko būčiau pasirengusi atsisakyti. Ką būčiau pasirengusi dovanoti. Atsimerkiu, kad ir vėl išvyščiau San Fransisko dokų artumą.

Dabar nebeverta gręžiotis atgal.

Atsitraukiu nuo turėklų į atbrailos prieglobstį ir susiklostau išsitaršiusias plaukų sruogas. Nenoriu išlipusi iš kelto atrodyti it kokia apdriskėlė. Ne šiandien.

Dirsteliu žemyn baimindamasi, kad sijonas bus susiglamžęs. Gėstančioje dienos šviesoje nelabai žymu. Juk iš Niujorko į Kaliforniją keliavau ne privačiame miegamajame vagone, o su antros klasės bilietu, tad raukšlės neturėtų stebinti. Nieko kito ir nesitikėjau, nes Martinas Hokingas rašė, kad jo finansinė padėtis gera, o ne kad jis turtingas. Jis turi lėšų, ir tai jau pakankamas stebuklas. Būčiau sutikusi visą kelią riedėti bagažo vagone, kad tik pasprukčiau iš fabriko ir skurdaus nuomojamo būsto, o ypač kuo toliau nuo jaunų airių, tokių pat kaip aš, kurios pernelyg dažnai primindavo tai, ką palikau namie.

Jei mama dabar mane pamatytų, neabejotinai įsodintų į pirmąjį traukinį atgal į Niujorką. Bet mama nė neįsivaizduoja, kaip buvo blogai. Nenorėjau jaudinti, todėl ji nežino, kad kambarys, kurį nuomojau su keturiomis kambariokėmis, buvo ne didesnis už virtuvės sandėliuką ir kad vandens visam pastatui, kad ir kam jis būtų naudojamas – gerti, maudytis ar ruošti maistą, buvo galima gauti iš vienintelio vandens čiaupo galiniame skersgatvyje. Ji nė neįtaria, kad naktinių puodų turinį visi išpildavo pro langą, nes pastate nebuvo tualetų, nors

municipalitetas to griežtai reikalauja, ir kad fekalijų smarvė kabojo ore nelyginant portjera. Tas butelis nebuvo namai, į kuriuos norisi grįžti pasibaigus darbo dienai. Tai buvo viso labo bendras kambarys su įdubusiais čiužiniais, vieta, kur svajonės apie geresnį gyvenimą subliūkšdavo greičiau, nei susinešiodavo palaikiai drabužiai, ir kur nakčiai galvos pailsinti suguža tokios merginos kaip aš – iš Belfasto, Armos, Derio ir kitų Airijos miestų.

– Čikagoje, kur augau, turėjau kaimynę, kilusią iš Airijos, – tarė priešais mane sėdinti moteris, kai mūsų traukinys pukšnojo per Nevados dykumą. – Ji atvyko į Ameriką dar mergaitė, tuo baisingu laikotarpiu, kai Airijoje nebuvo ką valgyti ir niekas neaugo. Tai buvo prieš daugelį metų. Aš dar net nebuvau gimusi, taigi tai buvo gerokai prieš tau išvystant pasaulį. Ji man pasakojo, kad tas metas buvo tiesiog siaubingas. Iš bado mirdavo ištisos šeimos.

Moteris užjaučiamai papurtė galvą.

Ten, tėvynėje, nėra nė vieno, kuris nebūtų girdėjęs apie tuos ilgus nepriteklius metus. Dauno grafystėje visi tą laikotarpį vadino Didžiuoju badmečiu. Senelė, kuri iki paskutinio atodūσιο demonstratyviai kalbėjo gėlų kalba, jį vadino *An Gorta Mór*. Kitaip – Didžiuoju alkium, kas bylojo, kad prisimenamas ne maisto trūkumas, o tai, kaip žmonės jautėsi per tuos metus. Alkani, tušti, stygiaus prispausti.

– Taip. Esu girdėjusi, kad tai buvo baisus metas, – atsakiau.

Tada moteris pasiteiravo, ar emigravau į Ameriką su visa savo šeima. Pagalvojau apie Meisoną, savo brolių, kuris į Ameriką atvyko pirmas ir mane globojo ir kuris dabar gyvena kažkur Kanadoje su mylima moterimi.

– Ne, tik aš.

– Pati viena? – nustebo moteris. – Manychiau, labai drąsu.

Tu tokia jaunutė!

Šyptelėjau, nes būna dienų, kai jaučiuosi tarsi nugyvenusi kelis gyvenimus, taip pat ir dienų, kai atrodo, jog dar nė nepradėjau gyventi ir laikiu, kada gyvenimas prasidės. Arba laikiu, kad prasidėtų iš naujo.

Atsakaiu, kad man dvidešimt, beveik dvidešimt vieni.

– Kokie gražūs tavo skruostikauliai ir kokie dailūs juodi plaukai, – kalbėjo toliau moteris. – Nežinojau, kad būna juodaplaukių airių. Maniau, kad jūs visi ručkiai, blondinai ir kaštonplaukiai.

Tada moteris paklausė, kas gi mane atginė iš Niujorko į San Fransiską.

Daugybė priežasčių. Pasakaiu jai tik vieną, labai paprastą:

– Aš išteku.

Moteris mane pasveikino mane ir paklausė, kokia būsimo vyro pavardė. Būtent tada supratau, kaip man maga iš kokio nors vyresnio ir išmintingesnio žmogaus išgirsti, jog mano pasirinkimas protingas ir suprantamas, atsižvelgiant į tai, koks sunkus ir sudėtingas yra pasaulis.

– Ponas Martinas Hokingas. Gal norėtumėte pamatyti jo nuotrauką?

Moteris nusišypsojo ir linktelėjo.

Siektelėjau rankinės ir išsitraukiau nuotrauką, kurią Martinas buvo man atsiuntęs. Jis vilki nepriekaištingai prigulusį kostiumą plonais šviesiais dryželiais, banguoti plaukai tvarkingai sutepti žele, pakirpti ūsai pridengia dalį lūpų. Kaskart pažvelgdama į nuotrauką, tarsi pasiklysdavau

nejudriame, charizmatiškame jo žvilgsnyje. Nuotrauką tu-
rėjau mažiau nei dvi savaites, bet žinojau kiekvieną smul-
kiausią jos dalelę.

– Čia tai bent! Jis gražuolis! – šūktelėjo moteris. – Kokios
stulbinančios akys. Tarsi kiaurai žvelgtų į tavo sielos gelmes.

– Jis... jis našlys, neseniai atvykęs į San Fransiską iš Los
Andželo. Augina mažą mergaitę vardu Katarina, kurią vadina
Kat. Jai tik penkeri. Jos motina mirė nuo džiovos ir vaikeliui
teko patirti sunkių dienų.

– O, kaip liūdna! Juk supranti, mieloji, tau teks vienu
metu prisiimti ir motinos, ir žmonos vaidmenį. – Moteris siek-
telėjo mano rankos ir švelniai uždėjo ant jos delną, persmelkta
nuostabos, užuojautos, o gal net susižavėjimo. Tada palinkėjo
man visokeriopos laimės ir atsiprašiusi nuėjo ieškoti palydovo,
kuris parūpintų jai puodelį arbatos.

Geidavau, kad moteris pasiteirautų, kaip susipažinau su
Martinu, kad išgirsčiau, ką apie tai mano, bet ji, jau sugrįžusi
su arbata, to nepaklausė. Kol ieškojo palydovo, įsivaizdavau,
ką būčiau atsakiusi. Dabar, prieplaukai vis artėjant, išsitraukiu
nuotrauką iš rankinės ir primenu sau tą atsakymą.

„Aš dar nesu jo mačiusi, – būčiau sakiusi tai moteriai. –
Atsiliepiu į jo skelbimą laikraštyje. Ieškojo naujos žmonos
sau ir naujos motinos savo mergaitei. Nenorėjo moters iš San
Fransisko. Ieškojo kokios nors iš rytinių valstijų, iš kur yra
kilęs. Tokios, kurios nereikia lepinti. Tokios, kuri būtų pasi-
rengusi be fanfarų užimti jo velionės žmonos vietą. Parašiau
jam, kad man nereikia būti lepinamai. Kad man tinka tai, ką jis
gali man pasiūlyti – gražius ir jaukius namus, žmogų, kuriuo
galėčiau rūpintis, vaiką, kurį galėčiau mylėti.“

Moteris, iš nuostabos išplėtusi akis, būtų, ko gero, atsakiusi: „Bet... O jeigu tu su juo būsi nelaiminga? Jeigu jis tau bus negeras?“

Ir aš jai būčiau prisipažinusi, kad apie tai ilgiausiai galvoju savo nuomojamame kambarėlyje prieš jį palikdama, kai daugiabučio koridoriais pirmyn atgal šmirinėjo žiurkės, kūdikiai virkavo, vyrai iš liūdesio gėrė, o moterys raudėjo, kai porelė viršuje esančiame kambaryje bilsnojo į sienas mušdamasi, o porelė apačioje bilsnojo į sienas, kol tenkino vienas kito aistrą, kai mano skrandis traukėsi iš alkio ir aš visa drebėjau nuo drėgmės.

„Negali būti blogiau už tai, ką esu jau patyrusi, – būčiau atsakiusi. – Be to, jis nepanašus į žmogų, kuris skaudintų kitus, tiesa?“

Dabar žvelgiu į nuotrauką, į veidą žmogaus, kuris atrodo kone tobuliausias vyro įsikūnijimas.

Ar moteris būtų mėginusi mane atkalbėti nuo to, ką esu sumaniusi? Galbūt. O gal ir ne. Pusė mano kambariokių išvadino mane pamišėle, kita pusė pavydėjo, jog ne jos, o aš susiradau tą skelbimą. Mama nė nenutuokia, ką darysiu išlipusi iš šio kelto, ir aš jai parašysiu tik tada, kai visas bus atlikta.

Net kai pagaliau papasakosiu mamai, koks pasigailėtinas buvo tas butelis, jai vis tiek rūpės sužinoti, kas mane apsėdo, jog pasiryžau tekėti už vyro, kurio nepažįstu. To neplanavau, kai palikau Airiją ir išvykau į Ameriką. Ne to ji linkėjo man, kai padėjo susikrauti vienutėlį kelkrepšį. Svartsčiau ir apie tai, ką atsakyčiau į tokį klausimą. Jau net pradėjau rašyti laišką, kurį siųsiu mamai.

„Noriu namų, – parašiau bendrais žodžiais, jeigu kas kitas perskaitytų laišką – galbūt vienas iš mano vyresnių brolių, vis

dar gyvenančių Airijoje, – taip pat suprastų. – Noriu to, ką turėjau, kai buvau maža mergaitė. Šiltų namų, švarių drabužių, maisto sandėliuke. Noriu dainuoti lopšines, lopyti suplyšusius vaikiškus kombinezonus, virti uogienę, kepti pyragus ir ruošti karštą kakavą, kaip tai darei tu. Ir noriu turėti žmogų, su kuriuo galėčiau visu tuo dalytis. Noriu to, ką kadaise turėjai tu.“

„Bet ar yra kas svarbiau už meilę?“ – knietės sužinoti mamai: nors tėčio jau daug metų nebėra, mama vis dar jį myli. Ji vis dar jaučiasi, lyg iki šiol būtų su juo susituokusi.

O kaip meilė?

Kaipgi ji?

Keltas juda link savo švartavimosi vietos, palengva artėdamas prie priplaukos ir vyrų, kurie stovi su lynais pasiruošę pririšti laivą. Už keltų terminalo išsidriekęs miestas atrodo tarsi ambicingas Manhatano fragmentas su į dangų kylančiais bokštais ir daugiaaukščiais statiniais. Saulė jau leidžiasi žemiau pastatų, skleisdama rožinį švytėjimą, kuris visa aplinkui nudažo aureolės šviesa. Už manęs esančio salono keleiviai jau leidžiasi laiptais žemyn ir rikiuojasi į eilę išlipti.

Įsidedu Martino nuotrauką atgal į rankinę ir pasitaisau skrybėlaitę. Ji prieš daugelį metų priklausė mano mamai, ir tiek dailiausias mėlynas aksomas, iš kurio ji pasiūta, tiek atlasinis apvadas vis dar primena apie pirminį jų blizgesį. Net ir šiek tiek išėjusi iš mados, skrybėlaitė gražiai dera prie šviesiai pilkos mano suknelės ilgomis rankovėmis ir sagutėmis puoštu priekiu, vienintelio padoraus drabužio, kurį turiu, ir parašiau Martinui, kad ją vilkėsiu. Siekteliu prie kojų gulinčio kelioninio krepšio.

Kiekvienas žingsnis trapo į priplauką link atitolina mane nuo to, kas esu, ir priartina prie to, kuo ketinu tapti.

Išlipusi iš laivo ir įsiliejusi į minią, judančią keltų terminalo link, dairausi pamatyti Martiną, tyrinėjantį keleivių minią ir ieškantį manęs. Ar kartu yra jo mažoji mergaitė? Ar Kat, ruošdamasi susipažinti su naująja motina, vilki dailią miniatiūrinę suknelę?

Nematau jo veidų jūroje, laukiančioje atvykstančių keleivių. Galbūt jis laukia viduje.

Sutemos nusileidžia lyg šydas, ir šnypšdami išsižiebia keltų terminalą juosiantys elektriniai žibintai. Minia pamažu retėja.

Ir tada pamatau jį. Martinas Hokingas stovi prie pat įėjimo, gintarinės šviesos auroje, kurią skleidžia virš jo esantis žibintas. Jo žvilgsnis klaidžioja kažkur už manęs, į dešinę nuo tos vietos, kur stoviu. Net iš nemažo atstumo matau, kad jis toks pat stulbinantis kaip nuotraukoje. Ne tik išvaizdas, bet ir gražus. Dėvi kavos rudumo spalvos kostiumą ir avi nublizgintus juodus batus. Jo plaukai, it skrebučiai auksinio rusvumo, tobulai priglundę. Aukštas, sakyčiau, beveik šešių pėdų. Nėra pernelyg raumeningas, visgi rankos ir liemuo spinduliuoja jėga, aš ją matau. Atrodo kaip karališkas asmuo, kaip graikų dievas.

O jau tos akys...

Kelto bendrakeleivė buvo teisi. Martino Hokingo akys tarsi kiaurai žvelgia į mano sielos gelmes.

Laikas tarytum sustojo, ir įkyrūs klausimai, į kuriuos dienų dienas mėginau numoti ranka, vėl ima graužti. Kodėl toks vyras skelbimu ieško nuotakos iš kitos šalies, tokios kaip aš? Tokios išvaizdos vyras tikriausiai galėtų gauti į žmonas bet kurią San Fransisko moterį. Jis man rašė, kad naujos žmonos ieško praktiniais sumetimais – jam reikia motinos savo dukrai, – taip pat todėl, kad nori, jog į jį būtų žiūrima kaip į

sėkmingą verslininką, o ne kaip į užuojautą sukeltantį našlį ir tėvą. Išorinis įspūdis svarbus, kai pragyveni iš darbo gyvybės draudimo bendrovėje ir bendrauji su turtingais klientais. Ir vis dėlto kam ieškoti žmogaus iš rytinės šalies dalies, juolab pašaliečio, ir kam rinktis tokią nerafinuotų manierų nuotaką kaip aš? Ir kodėl jis nenori leisti į meilės paiešką? Suprantu, kodėl aš nedegu noru jos laukti, bet kodėl to nereikia jam?

Nebent taip smarkiai sielvartauja dėl pirmosios žmonos netekties, kad nė neišivaizduoja, jog galėtų pamilti ką nors kitą. Nebent ieško draugijos, karšto maisto ir švarių namų – ne romantikos. Ne meilės.

Galbūt Martinas Hokingas nori – labiau už viską – savotiškos pelenės, tokios kaip aš merginos, be šeimos, be praeities šleifo, su paprasčiausiais troškimais. Galų gale – ką šiuo susitarimu jam siūlau, išskyrus gerą valią? Tuštumą? Savo *gorta mór* – didįjį alkį – visų tų dalykų, kuriuos Martinas jau turi ir kurie man yra tokie nepasiekiami: saugių namų, vaiko, kurį galėčiau mylėti, maisto, drabužių ir lovos, kuri neatsiduoda skurdu.

Jei tai tiesa, aš jam kone tobulai tinku.

Tą akimirką jis pasuka galvą į mano pusę. Mūsų akys susitinka. Martino lūpose šmėsteli atlaidus, širdingas šypsnyš, ir atrodo, tarsi jis iš tikrųjų būtų perskaitęs mano mintis.

„Taip, – tarsi sako tas pusšypsnyš. – Tu esi būtent tokia, kokios norėjau.“

Žengiu žingsnį į priekį.